

Kántor Zsolt

A sarukötő fonalszájai

A nagy generálást, a fej: a fiú,
kezdi el és az apa erre hiú.
A lányában is ott az anya nyelve,
hogyan hagyományát félrenyelje.

És rohan vele a műút.

Ki lehet méltó ama kegyelemre?
Hogy általa függetlenedne?
Nincs mérőműszer, ami benne
A vétket befedezze.

Az is belefér a morgó rendbe,
ami szép, ha megakad.
Egy-egy lázadás, újítás
a cél előtt *beleszalad*.

A szabály, a nyelv, a kódok,
mind felújításra várnak.
Ne kínlódj, ne görcsölj, *tartalom*,
a formák megtalálnak!

Ugyanúgy sohasem lesz,
mint akkor, amikor megtörtént.
Csak rekonstruál a bevezetés,
tárgyalás a törvény.

Alekszejev álma

Mint a fekete-fehér Chaplin-film, az álom újszerű keretek között konstituálódik. Nem az agy konfigurálja a láthatatlanból kinövő indákat, illatokat: a hús sárrá terül, a szeszélyes napban csörgő szarka nyüzsög, sírt és a vers lapátja, ím, a szelekbe. Egy macska van az úton elfeledve. Cogito úr (pedig) otthon mindig biztonságban olvas, legalábbis azt képzeli, Ő maga a nyugalom. Hát hogyan tovább, Csehov? Kérdezi a képet a falon. Ha csöndemben olykor egy szót találok, úgy mélyül életembe, mint egy szakadék. Válaszol a szellem. És egyre több a horhos. Elromlott minden, kezdjétek újra. Mondja egy fotelben dohányzó angyal.